

mineralvatni kemur væl við.

ROTNAR DUNNUR

Tá tú hevur válað úti ein heilan dag, og heitt er í veðrinum, tú ert komin inn aftur, og kvirt eruttan um teg, er brátt, at tyngd kemur á teg. Eg durvi. Droymi. Haldi meg hoyra dunnu-kvakán, at teir, italiukokk-armir eru farnir í garðin at taka dunnur, tí tær skulu vera púra feskar, nú tær koma á borðið. Síggj teir fyrri mæst at royta. Fjadrarokilsíð verri enn í Tinganesi á sinni. Tað gongur við ferð, tað, sum hendir, meðan tú droymir. Men beint sum teir fara at sviða, eri eg kláravakin aftur, og nú standa teir framman fyrri okkum við bordiskum. Teir hava tó ikki verið í garðinum eftir henni. Tað fekk eg at kenna seinni. Vit leggja í vaðið. Tænarin kemur aftur við tað sama við lítli piparkvørn í hondini og skal mala okkum pipar útyvir. Her skal tað koma til sín rætt: Um so er, at doyva tann rotta smakkin, soleiðis sum piparið helst varð nýtt í Indíalandi. Men er rot í kjötinum, er best at hava sum minst av kryddari í, tí tá kennir tú tann rotta smakkin við tað sama, og kanst leggja frá tær við brestin. Hitt – er tað oyst undir í pipari, so veist tú ikki av, fyrr enn tú hevur etið alt á svaðasvør, og so koma fylgirnir. Ja, eg veit nú ikki, hvussu salmonella smakkar. Men sum tað seinni kom fram, so er hon vandaleys, er hon kókað. Og soleiðis gekst mæst. Teir fyrstu bitarnar kendi eg einki. Fleska-Frans, royalistisk spýtt-sleikjarin, seinni – eftir at vera frákyrdur sum lorkanslari og sitið fastur, „so leingi, sum hansara hátign kongur vildi“, tveir dagar – heimsspekingur, bygd á tað

ástøði, at samband var millum smakk- og luktsans. Hann man ikki vera so langt av leið í hesi síni áskoðan. Brátt berst hesin rami rot-luktur og -smakkur mæst fyrri. At tær vóru ikki tiknar úr dunnu-garðinum fyrri tíma síðan, var vist. Og bara av hesum eina bitunum, eg át av búliðinum, var eg illa fyrri dagin eftir. Tað, sum konan át, mundi vera av øðrum fugli, tí henni hendi tibetur einki.

Heldur hámir stóðu tænararnir og hugdu at, nú vit reistist frá bordinum og nærum einki høvdu etið.

AFTUR Á GISTINGARHÚSIÐ – KUFFERTINI INNKOMIN

Nú var at leita sær aftur á stöðina og finna sær eina leið við jarnbreytini, ið bær frá Wimbledon til onkra av hinum stöðunum, tí nú fer at seinka.

Um kuffertini munnu vera komin.

Vit kenna klæðini klistra at kroppinum av sveitta, men nú hevði verið gott at sloppið undan at keypt meira klæði fyrri at skifta.

Veðrið er gott, og hópur av fólki er á ferð í gøtunum.

Nú er alt øvugt her. Bilarnir koyra vinstu megin, so tað er ein tíð at venja seg til alt hetta.

Gistingarhúsið, vit búgva á, liggur ikki so langt frá Royal Alberts Hall (nei, ikki blanda við Alberts Hall).

Gleði var á okkum, nú vit koma inn um dyrnar og síggja kuffertini standa í einum horni. Umboðið fyrri flogfelag hansara John Bull's hevði sent tey við jarnbreytini inn í staðin og

latið tey frakta víðari til gistingarhúsið, men ikki hevði arabin gitt at fingið tey upp á kamarið. Tað máttu vit sjálvi. Elevatorin var til tryð fólk, men tá so mong vóru inni, slapp einki teirra at detta niður, um okkurt teirra skuldi svímað, so trongt var. Nú skulu vit bæði við kuffertunum. Tað er so dánt, vit sleppa inn. Tá vit so endiliga eru uppkomin, er enn trengi at koma eftir gongini og innar í kamarið. Beint við okkara dyr er sum fyrr nevnt ein hurð í gongini. Hon letur aftur sjálv. Tað ger okkara eisini. Her standi eg við hesum tungu kuffertunum og krubbist. So trongligt er, at konan fær ikki komið fram at halda hurðini opari. Eg fái annað inn um. So er tað hitt. Tað er munin størri. Tveir tummar inn og so baksa endan tveir tummar til viks. Eg fái sveittan út. Og so longur inn eftir kamarsgólvinum. Ringast er um hornið á fótalgnum. Nú er tað hornið á vaskirúminum, ið kemur so langt yvir um hornið á fótalgnum. Men her er einki við at gera. Eg má sleingja kuffertið upp í seingina og so fáa baksað tað onkusvegna oman í krókin. Mær rennur í huga, tá Beinissvørð var á skipasmíðjuni til klassingar. Aksilin skuldi kannast. Hann varð loystur og skuldi fáast upp úr skipinum og niður á verkstaðið. Fyrst var at fáa hann úr tunnelli og fram við maskinuni. So upp gjøgnum leyrtan, gjøgnum messugongina og út á dekk. Minnst ikki, hvussu mangar patenttaljur, vit høvdu. Tað man helst hava sitið mæst í blóðinum, snildini hann sjálfur av Borðuni nýtti. Tað var hann, ið skipaði fyrri. Eg helt tað vera líka nógv baks av kuffertunum.

ILLA RÚM FYRI KUFFERTUNUM

Ein hill er fest á bróstið niðast í krókinum. Eitt kuffert fær so dánt liggið uppi á henni, men skalt tú lata tað upp? Nei. So er ikki pláss. Tá mást tú baksa tað yvir aftur á fótalagið, og tá er so trongt, at annað okkara má flyta seg yst yvir til dyman.

Havið funnið mæst tað, eg skal hava upp úr kuffertinum, og skal rætta meg upp aftur, men nú er tað aftur handa devils hillin, har sjónvarpið stendur.

Men gott kenst at hava fingið kuffertini, so vit fáa skift.

„HETTA GISTINGARHÚSIÐ ER FRÁLIKT

Áðrenn vit fóru avstað, høvdu vit sjálvi nevnt eitt gistingarhús, sum eg áður hevði búið á. Hetta var á listanum hjá teimum, sum umboðaðu okkara ferðamannastovu heima í Føroyum. Nei. Teir høvdu fingið eitt væl betri gistingarhús. Guð náði okkum fyrri teirra góðsku. Hetta fór ikki at ganga. Vit fóru ið hvussu var at krevja eitt betri rúm. Hetta var als ikki rúm fyrri tveir fólk. Annað mátti sita uppi í seingini, meðan hitt skuldi ganga aftur og fram á gólvinum. Jú, bað okkum gera vart aftur við okkum „just after breckfast tomorrow“. Tað fóru helst ferðafólk avstað, so komu fóru at verða tøk.

SPÁKA OKKUM EIN TÚR ÁÐRENN NIDURFARING

Vit halda vera best at fara útum og strekkja beini eitt sindur. Her er so vælsignað trongt innanveggja. Og bert hin eini stólin. Troyttandi at skula sita undir hvørjum øðrum. Ganga okkum niðan á Kensington Street. Her er alsamt nógv fólk á ferð. Veðrið er so gott. Leita inn á eina lítla matstovu at fáa okkum ein temunn. Men tað seinkar alt, og best er kortini at leita sær aftur á kamarið.

PÝRIN ARÁBI

Ílla var státt við handklæðum. Arabin var pýrin. Eg fari niður í móttøkuhöllina og nevni hetta við eitt konufólk, har stendur. „Of course, Towells“, og so er hon sum ein hurlivindur aftur um og kemur aftur við einum fyra handklæðum – „sorry, excuse“, og alt hon roksar. Hon er uttan skuld, stakkalin. Men tað er hasin dimmleitti hundurin. Tað skuldi ikki ofrast meira upp á reinfó, enn í miðeystri.

Í nátt váði eg mæst at leggja meg upp í hetta heingikoyggjulíknandi monstrumið av eini song. Royni at

ÚTFERÐ

við skeiði og kvældsetum

25.–27. august skipar Føroya Handarbeðslærarafelag fyrri útferðarskeiði til Dals.

Innihaldið verður:

»Føroysk handverkamentan«

Skeiðið er ætlað øllum áhugaðum. Tilmelding og fyrispurningar á tlf. 43164/ Sofia ella 55137/Sigrun.

Føroya Handarbeðslærarafelag

Hus købes

Velholdt hus på cirka 125 m² i Tórshavn eller omegn købes kontant.

Overtagelsestidspunkt: 1. januar 1996 eller efter aftale.

Eventuelle tilbud med prisforslag samt beskrivelse af ejendommen bedes indsendt ti IDommerkontoret, C. Pløensgata 1, box 28, 110 Tórshavn, senest den 1. september 1995.

Sorenskriveren
(Dommeren) på Færøerne,
den 3. august 1995
J. Schultz-Hansen, cst.

Uppgerð av rentuavgjaldi fyrri fyrra hálvár 1995

Sambært lógtingslóg nr. 15 frá 1. februar 1995 um rentuavgjald og fíggar-og-naravgjald, eru øll, sum hava fulla skattskyldu og sum hava skattligan heimstað í Føroyum, avgjaldsskyldug av ognarvinningi av ogn innistandandi í útlenskum peningastovnum.

Fyri at kunna gera upp rentuavgjald av ognarvinningi skal Toll- og Skattstovan frá tí avgjaldsskylduga hava eitt yvirlikt, sum greitt vísir inniogn og rentutílskriving í útlenskum peningastovnum.

Til hetta endamál hevur Toll- og Skattstovan gjørt skjól til uppperð av ogn innistandandi í útlenskum peningastovnum.

Skjølina liggja frammi á øllum peningastovnum og á posthúsunum. Eisini kunnu avgjaldsskylduga fáa skjølina við at venda sær til Toll- og Skattstovuna í tí øki, tey hava bústað.

Uppgerðimar skulu verða Toll- og Skattstovuni í hendi í seinasta lagi 15. august 1995.

Toll- og Skattstova Føroya
Stýrið

